

Publicerad 2007-02-15 19:19 av Förlorade Frida

Att jag inte kan minnas vad vi lovade vid vedbacken hemma hos dig

Tack för att du påminde mig om det där.

Förstår inte hur jag kunde glömma.

Jag kände inte ens igen det när du sa det igår.

Tur att någon av oss kunde minnas.

Du sa att vi lovat varandra,
att vi aldrig skulle ta våra liv.

Det var ett fint löfte.

Men då visste vi ju inte,
hur det var att leva svårt.

Då levde vi så lätt.

För vi hade inga problem, då.

Vi var runt sex eller sju eller nåt,
och satt vid vedbacken hemma hos dig.

Lovade varandra att aldrig ge upp.

Tänk att jag glömde nåt så viktigt.

Jag kunde ju ha svikit dig,
lämnat dig ensam i den svåra världen.

Men nu vet jag ju vad jag verkligen inte får göra.

För det sista jag vill är att svika dig.

Jag minns andra saker om dig och mig.

Det vi gjort när vi levde lätt.

Kommer ihåg känslorna
och ställena vi hade tillsammans.

Eller har, för de är inte förlorade.

Men det kanske vi är.

Nu lovar jag dig,
men utan att säga det på vedbacken hemma hos dig,
att jag aldrig ska lämna dig.

Och jag hoppas du lovar samma sak,
för det sista jag vill,
är att inte kunna påminnas om minnena.

För jag vet hur det är att inte vilja minnas.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Förlorade Frida med Poeter.se id #14294 innehar upphovsrätten